

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce **HS – Běleč nad Orlicí, honební společenstvo**, se sídlem Krňovice 12, PSČ 503 46, zast. JUDr. et Ing. Petrem Petržílkem, Ph.D., advokátem se sídlem AK v Úvalech, Dvořákova 1624, PSČ 250 82, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, PSČ 500 03, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2011, č.j. 14204/ZP/2011-So-2, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 6. 10. 2011, č.j. 14204/ZP/2011-So-2, a rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 1. 7. 2011, č.j. ŽP MMHK/115533/2011/ŽP/Nas, s e z r u š u j í a v ě c s e v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n nahradit žalobci náklady řízení ve výši 8.800,-- Kč k rukám JUDr. et Ing. Petra Petržílka, Ph.D., advokáta se sídlem AK v Úvalech, Dvořákova 1624, PSČ 250 82, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 1. 7. 2011, č.j. ŽP

MMHK/115533/2011/ŽP/Nas, jímž mu byla uložena pokuta za správní delikt ve výši 30.000,-- Kč, úhrada nákladů správního řízení ve výši 1.000,-- Kč a povinnost odstranit předmětná myslivecká zařízení, a toto prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Žalobce odůvodnil včas podanou žalobu následujícím způsobem.

Předně konstatoval, že jak žalovaný, tak prvoinstanční správní orgán, vycházeli z tvrzení, že z provedených venkovních šetření vyplývá, že se předmětná myslivecká zařízení nacházejí ve vzdálenosti menší než 200 metrů od sousední honitby, čímž mělo dojít k porušení zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, v platném znění (dále jen „zákon o myslivosti“). Žalobce připustil, že posed a krmeliště na pozemku p. č. 68/1 v k. ú. Štěnkov tuto podmínku nesplňují a je připraven v souladu s rozhodnutím tato zařízení odstranit. Odmítal však odstranění kazatelny na pozemku p. č. 545/1 v k.ú. Běleč nad Orlicí, neboť dle něho není toto myslivecké zařízení situováno ve vzdálenosti do 200 m od hranic sousední honitby. Podle žalobce správní orgán prvního stupně ani žalovaný tuto okolnost v průběhu řízení věrohodně neprokázali.

Na podporu svého tvrzení se žalobce odvolával na protokol č. 123/2011 o zaměření předmětné kazatelny, signovaný mj. úředně oprávněným zeměměřickým inženýrem Ing. Z. N., který nepochybně prokazuje, že předmětná kazatelna je vzdálena od hranice lesní cesty místně pojmenované „Severní automobilka“ 200,19 m. Krom toho ze zákresu a popisu hranic honitby dle veřejné vyhlášky Magistrátu města Hradec Králové ze dne 22. 1. 2008, čj. 95778/07/ŽP MMHK/10865/2008/NaS, jíž se mj. měnila výměra a slovní popis honitby, vyplývá, že hranici honitby tvoří „lesní cesta zvaná „Automobilka Severní“, po této cestě východně až na silnici Krňovice-Běleč n. O. ...“. Tato cesta je obousměrná a jako taková je široká 6 m. Jestliže není výslovně uvedeno, že hranice mezi honitbami vede po okraji této lesní cesty, pak platí, že vede jejím středem. Žalobce má proto za nepochybně prokázané, že předmětná kazatelna se nachází ve vzdálenosti 203,19 m od hranice honitby, a tudíž je její umístění v souladu se zákonem o myslivosti. Protokol měl pro dané řízení zásadní význam v tom, že dokazuje tvrzení žalobce a zároveň prokazuje meritorní pochybení orgánů obou stupňů při zjišťování materiální pravdy. Žalobci se však nepodařilo zajistit tento protokol v rámci odvolacího řízení; nechal jej založit do správního spisu bezprostředně po té, co jej obdržel, tedy 14. 10. 2011 – dva dny po nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.

Žalobce dospěl na základě protokolu o zaměření kazatelny k závěru, že tato skutečnost splňuje podmínku podle § 100 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), pro obnovu řízení ve věci, když jde o důkaz, který existoval v době původního řízení, jemu ku prospěchu a nemohl jej v původním řízení uplatnit. Návrh na obnovu řízení proto podal současně s touto správní žalobou. Žalovanému vytýkal, že ačkoliv se v odvolání dožadoval přezkumu neprůkazných zjištění z venkovních šetření správního orgánu prvního stupně, z nichž bylo při rozhodnutí vycházeno, žalovaný se jejich přezkumem vůbec nezabýval.

Žalobce dále brojil proti konstatování žalovaného, že se prý neodvolal proti III. výroku prvoinstančního rozhodnutí, jímž mu bylo nařízeno odstranění mysliveckých zařízení. Není mu jasné, na základě čeho žalovaný k takovému závěru dospěl a i proto má jeho rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Žalobce totiž v bodě 1 předmětného odvolání rozsáhle popisuje, v čem spatřuje neobjektivitu měření vzdáleností mysliveckých zařízení od hranic honitby, poukazuje na neschopnost zjištění skutečného stavu věci, na pochybení při provádění venkovního šetření atd. Žalobce se snažil v odvolání dokázat, že nenastala skutečnost, na základě které došlo k porušení právní povinnosti, a proto ani nemohlo dojít k sankčnímu postihu, spočívajícímu v povinnosti odstranění předmětných mysliveckých zařízení. K uplatnění požadavku, aby při stanovení výše pokuty bylo přihlédnuto k osobním a majetkovým poměrům žalobce, došlo pouze pro případ, kdy by se v odvolacím řízení skutečně prokázalo, že nastal protiprávní stav, resp. nastal jen u některého z mysliveckých zařízení. V žádném případě však nelze tento požadavek žalobce, směřující ke zmírnění sankce, resp. snížení či prominutí nákladů řízení, zaměřovat za jeho ztotožnění se se zjištěními orgánu prvního stupně, pokud jde o samu podstatu věci, tedy že se předmětná myslivecká zařízení nacházejí v protiprávním stavu.

Pokud žalovaný v rozhodnutí uvedl, že ze spisového materiálu jasně vyplývá, že předmětná myslivecká zařízení se nachází ve vzdálenosti menší než 200 metrů od sousední honitby, čímž mělo dojít k porušení ust. § 45 odst. 1 písm. s) zákona o myslivosti, žalobce namítal, že tento „spisový materiál“ nijak a žádným způsobem nespécifikoval. A to přesto, že podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Nic takového, pokud jde o žalovaným tvrzené údaje o vzdálenostech předmětných mysliveckých zařízení od hranice sousední honitby, v odůvodnění rozhodnutí o odvolání uvedeno není.

Žalovaný dále zpochybňoval závěry správních orgánů zúčastněných na řízení o tom, že umístění předmětných mysliveckých zařízení je v rozporu s ust. § 9 odst. 2 zákona o myslivosti, podle něhož je k jejich vybudování a umístění nutný předchozí souhlas vlastníka honebního pozemku. Podle žalobce totiž byla vybudována ještě před účinností zákona o myslivosti, tj. za právního režimu upraveného zákonem č. 23/1962 Sb., o myslivosti, v tehdy platném znění. Tento zákon uvedenou podmínku neobsahoval, resp. platí, že vlastnické vztahy se řídily tehdy platným občanským zákoníkem. Žalobce se ne zcela ztotožnil ani s výkladem přechodného ustanovení § 69 odst. 1 zákona o myslivosti, z něhož správní orgán prvního stupně i žalovaný dovodili, že si byl povinen opatřit souhlas vlastníka pozemku s umístěním mysliveckého zařízení dodatečně. Poté citoval jeho doslovné znění s tím, že jazykovým ani jiným výkladem z něho nelze dovodit že pro všechna tč. existující myslivecká zařízení musí být dodatečně opatřen souhlas vlastníků pozemků, na nichž se tato zařízení nacházejí. A pokud by se přeci jen takový výklad připustil, nemohlo by dojít k závěru, že každá honitba honebního společenstva, které by si

takové souhlasy neopatřilo nebo je nenahradilo rozhodnutím příslušného orgánu státní správy, by ke dni 31. 3. 2003 zanikla. Akceptací takového výkladu uvedené právní normy by ad absurdum došlo k uvedenému datu k zániku téměř všech honiteb, což se nepochybně nestalo. Z uvedeného žalobce dovodil, že otázka právních poměrů honebních společenství k vlastníkům pozemků ve věci mysliveckých zařízení umístěných na nich před účinností nového zákona o myslivosti, se řídí výhradně soukromoprávními předpisy, a že správní orgány obou stupňů aplikovaly na danou věc nesprávný právní předpis.

K tvrzení správního orgánu prvního stupně i žalovaného, že umístění předmětných mysliveckých zařízení je v rozporu s ust. § 45 odst. 1 písm. s) zákona o myslivosti, žalobce vždy argumentoval, že kazatelna na pozemku p. č. 545/1 v k.ú. Běleč nad Orlicí není s ním v rozporu, protože:

1. toto zařízení podmínku vzdálenosti 200 m od hranice honitby naplňuje, přičemž správní orgán prvního stupně ani žalobce nikdy věrohodně neprokázali opak, a
2. se nejedná o myslivecké zařízení určené k lovu. Z návětí uvedeného ust. § 45 odst. 1 a názvu hlavy V. „Zakázané způsoby lovu“ zákona o myslivosti, totiž vyplývá, že veškeré zákazy uvedené pod jednotlivými písmeny cit. ust. platí právě a pouze v souvislosti s výkonem lovu zvěře. Ze spisového materiálu vyplývá, že předmětná kazatelna slouží pouze k přespání a jako taková je též pojmenována jako „Spící“.

Podle žalobce tak správní orgány obou stupňů aplikovaly předmětný právní předpis nesprávně, když vytrhly z kontextu ustanovení zákona pouhou část věty, z níž následně vyvodily porušení právní povinnosti, a když nezjistily skutkový stav věci natolik, aby o něm nevznikaly důvodné pochybnosti.

Poté žalobce uzavřel, že z výše uvedených důvodů jsou jak prvoinstanční správní rozhodnutí, tak žalované rozhodnutí, nezákonná, výsledkem řízení, které je zatíženo skutkovými i právními vadami, a nepřezkoumatelná. Jsou tak podle něho dány důvody pro zrušení jak žalovaného rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 5. 3. 2012. Předně uvedl, že neměl důvod přezkoumávat naměřenou vzdálenost kazatelny od hranice sousední honitby, když při venkovním šetření dne 12. 10. 2009, kdy byla naměřená vzdálenost 192 m, nebylo toto zjištění zástupci žalobce rozporováno. Protokol č. 123/2011 o zaměření mysliveckého zařízení (kazatelny) na p.p.č. 575/1 v kat. území Běleč nad Orlicí, ověřený autorizovaným úředně oprávněným zeměměřickým inženýrem Ing. Zdeňkem Nipleem, mu navíc nebyl v době rozhodování znám, a proto neměl důvod k pochybnostem o naměřené vzdálenosti. Uvedený protokol byl totiž do správního spisu vložen žalobcem až dne 14. 10. 2011, tj. dva dny po nabytí právní moci žalobou napadeného rozhodnutí. Zaměření kazatelny bylo provedeno na žádost

žalobce, zákres je proveden do mapy KN a zobrazen v měřítku 1:1100. Odměrná vzdálenost 200,19 m byla vypočtena ze souřadnic v programu Geus. Žalovaný po seznámení se s předloženou listinou došel k závěru, že toto myslivecké zařízení je umístěno skutečně v rozporu s § 45 odst. 1 písm. s) zákona o myslivosti. Při hodnocení vzdálenosti mysliveckého zařízení od hranice honitby se totiž musí vycházet z hrany stavby a nikoliv ze středu stavby. Stojny, na kterých je kazatelna umístěna mají rozměry 2,8 x 3 metry, dále je součástí stavby žebřík, který se nachází směrem k hranici honitby a je od středu kazatelny vzdálen 2,97 m. Z toho je zřejmé, že kazatelna je umístěna ve vzdálenosti $200,19 \text{ m} - 2,97 \text{ m} = 197,22 \text{ m}$, což je vzdálenost do 200 m od hranice honitby. Tímto důkazem žalobce potvrdil měření laserovým dálkoměrem, které se uskutečnilo dne 12. 10. 2009 při venkovním šetření, kdy bylo naměřeno 192 metrů.

Žalobce podal dne 4. 11. 2011 návrh na obnovu řízení. Žalovaný jej rozhodnutím ze dne 19. 12. 2011, č.j.: 14204/ZP/2011-So-5, jako nedůvodný zamítl. Odvolání žalobce proti němu Ministerstvo zemědělství rozhodnutím ze dne 9. 2. 2012, č.j.: 7641/2012-MZE-16231, zamítlo a rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2011 č.j.: 14204/ZP/2011-So-5, potvrdilo. Z uvedeného žalovaný dovozoval, že při rozhodování vycházel ze skutečného stavu věci.

Žalovaný dále konstatoval, že vyhodnotil odvolání žalobce proti rozhodnutí o správním deliktu dle jeho obsahu a nezjistil, že by jím byl napaden jeho III. výrok, jímž bylo žalobci nařízeno „odstranění předmětných mysliveckých zařízení“. Tato námitka však nemá podle žalovaného žádný vliv na rozhodování ve věci daného správního deliktu, kterého se žalobce dopustil. Žalovaný pokračoval, že prvoinstanční správní orgán se podrobně zabýval požadavkem žalobce, aby při stanovení výše pokuty přihlížel k jeho osobním a majetkovým poměrům a prominul mu náklady řízení. Pokuta byla uložena na spodní hranici možné sazby a žalovaný ji shledal přiměřenou. Důvody ke snížení paušální částky jako náhrady nákladů řízení žalovaný neshledal s ohledem na to, že správní řízení probíhalo delší dobu.

K žalobcem namítanému nesprávnému právnímu posouzení věci žalovaný uvedl následující:

„Do protokolu z venkovního šetření ze dne 12. 10. 2009 uvedli zástupci HS Běleč n.O.: „... K bodu dva: spací bouda byla umístěna před pěti lety a byla řádně povolena, slouží výhradně k odpočinku a pozorování.“ Toto prohlášení, které bylo podpisy protokolu odsouhlaseno a nebylo ani později rozporováno, bylo vyřčeno v roce 2009. „Spací bouda“, kterou je, jak vyplývá z protokolu, myšlena kazatelna na pozemku p.č. 575/1 v k.ú. Běleč nad Orlicí v porostní skupině 210 C10, tak byla postavena cca v roce 2004, tedy několik let po účinnosti aktuálního zákona o myslivosti. K jejímu vybudování a umístění tak dle ust. § 9 odst. 2 zákona o myslivosti potřebovalo HS Běleč n.O. předchozí souhlas vlastníka honebního pozemku, kterým jsou v tomto případě Městské lesy Hradec Králové a.s. Ty však ve svém vyjádření č.j.: 202/2009 ze dne 12. 11. 2009 takovýto souhlas popírají a HS Běleč n.O. ho žádným způsobem nedoložilo. Lze se tedy oprávněně domnívat, že toto myslivecké zařízení bylo na daném pozemku vystavěno v rozporu s požadavky zákona o myslivosti. Další sporné

myslivecké zařízení (posed) na pozemku p.č. 68/1 v k.ú. Štěnkov v porostní skupině 2 C10, jak je uvedeno v zápisu z venkovního šetření, které provedl Magistrát města Hradec Králové dne 13. 12. 2011, již bylo žalobcem odstraněno.

Pokud jde o určení vzdálenosti kazatelny od hranice sousední honitby, krajský úřad uvádí, že byla změřena laserovým dálkoměrem Bushnell 500 při příležitosti venkovního šetření dne 12. 10. 2009, a to s výslednou hodnotou 192 metrů. V protokolu je uvedeno, že „změřená vzdálenost byla všemi účastníky šetření potvrzena“, což není zúčastněnými zástupci HS Běleč n.O. dále rozporováno. Nesouhlas je vyjádřen pouze s měřením vzdálenosti posedu na pozemku K. C. M. pomocí obrysové lesnické mapy.

Dále dle názoru žalovaného minimální vzdálenost od sousední honitby neplatí jen pro myslivecká zařízení sloužící k lovu, ale jak je z obsahu písm. s) zmíněného ustanovení patrné, platí i pro zařízení sloužící k přikrmování zvěře a tedy i pro zařízení, jejichž účelem je pozorování či pouhé přespávání.

Žalovaný je přesvědčen, že správní orgány obou stupňů aplikovaly právní předpisy správně a na základě zjištěného skutečného stavu věci.“

Žalovaný shledal jak žalované, tak jemu předcházející prvoinstanční správní rozhodnutí, jasnými, srozumitelnými, přesvědčivými a řádně odůvodněnými. Je z nich patrné, jakými úvahami se správní orgány při svém rozhodování řídily a z jakých ustanovení zákona vycházely. Stanovená výše pokuty a úhrada nákladů řízení jsou podle něho v rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 1. 7. 2011, č.j.: MMHK/115533/2011/ŽP/Nas, podrobně odůvodněny a žalovaný je považuje vzhledem k okolnostem případu za adekvátní.

Vzhledem k tomu žalovaný považoval své rozhodnutí za zákonné a navrhoval proto žalobu zamítnout.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), a to bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřil. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. O tom byl ve výzvě poučen. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Námitkám žalobce, že žalované rozhodnutí je nezákonné, když je nepřezkoumatelné, a že při jeho vydávání došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, krajský soud přisvědčil. Žaloba je důvodná.

Požadavek přezkoumatelnosti rozhodnutí je kategorií, která musí být dodržena vždy, neboť se dotýká nejzákladnějších náležitostí rozhodnutí orgánu veřejné moci. Rozhodnutí, tj. výrok i jeho odůvodnění, musí být jasné a přesvědčivé jako celek,

příčemž odůvodnění má poskytnout skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí a má z něj být zřejmé, jakými úvahami se správní orgán při rozhodovací činnosti řídil. Z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Žalovaný se s těmito povinnostmi vypořádal v odůvodnění žalovaného rozhodnutí následujícím způsobem.

Hned v jeho úvodu vymezil předmět odvolacího řízení. Uvedl, že se žalobce odvolal jen proti výrokům, jimiž mu byla uložena pokuta ve výši 30.000,--Kč a uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,--Kč. Žalobce se tak podle žalovaného neodvolal proti nařízenému odstranění předmětných mysliveckých zařízení. Poté shrnul žalobcovy odvolací námitky a zmínil i obsah vyjádření prvoinstančního správního orgánu k podanému odvolání. Ten ohledně námitek, týkajících se měření vzdáleností, odkázal na obsah správního spisu. K námitce žalobce, že posed byl postaven jeho předchůdcem před rokem 2000, prvoinstanční správní orgán uvedl, že při venkovním šetření dne 12. 10. 2009 jeho zástupci na tuto skutečnost nepoukázali. Proto k ní ani nepřihlížel, když žalobce o tom prokazatelně věděl a přesto tuto námitku bez zbytečného odkladu neuplatnil. Odkazoval přitom na § 14 odst. 2 správního řádu.

Prvoinstanční správní orgán pokračoval, že opakovaně prověřil a může doložit, že lesní cesta „Severní automobilka“, která je dle katastru nemovitostí vedena pod parcelním číslem 570/2 v k. ú. Běleč nad Orlicí, není přičleněna do společenstevní honitby žalobce. Ostatně při její tvorbě předložil žalobce veškeré podklady pro rozhodnutí o honitbě, z kterých je tato skutečnost zřejmá. K námitkám žalobce, že předmětné posedy byly postaveny v nepovolené vzdálenosti před platností nového zákona o myslivosti, dodal, že ustanovením § 70 zákona o myslivosti byl zrušen předešlý zákon č. 23/1962 Sb., přičemž v jeho § 71 byla stanovena nejen účinnost nového zákona o myslivosti od 1. 7. 2002, ale do této doby měla být myslivecká zařízení, která byla v rozporu s novým zákonem o myslivosti, odstraněna.

Poté se žalovaný vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami. Nejdříve v časové posloupnosti shrnul dosavadní průběh řízení. Konstatoval, že měření vzdáleností mysliveckých zařízení k hranici sousedních honiteb bylo kontrolováno členy komise, která venkovní šetření prováděla, včetně zástupců žalobce. Naměřené vzdálenosti byly uvedeny v protokolu z venkovního šetření ze dne 12. 10. 2009 a zástupci žalobce nebylo měření laserovým dálkoměrem při podpisu protokolu zpochybněno. Bylo rozporováno pouze určení vzdálenosti v porostní skupině 2C10, kdy byla vzdálenost určena z obrysové lesnické mapy v měřítku 1:5000, neboť měření pásmem by bylo nepřesné z důvodu terénních nerovností. Vlastníkem pozemku pod porostem 2 C10 je K. C.-M., která dle ust. § 9 odst. 2 zákona o myslivosti musí před vybudováním mysliveckých zařízení udělit souhlas k jejich vybudování a umístění. Tento souhlas žalobci dán nebyl. Žalobce proti tomu sice namítá, že předmětný posed byl postaven jiným uživatelem, a to již před rokem 2001. Žalovaný k tomu však uvedl, že dle § 70 zákona o myslivosti, jímž byl zrušen předchozí zákon č. 23/1962 Sb., o myslivosti ke dni 30. 6. 2002 a § 69

odst. 1 nového zákona o myslivosti, musely být k tomuto datu uvedeny dosavadní honitby do souladu s tímto zákonem. Žalobce však zákonnou podmínku pro výstavbu mysliveckých zařízení plynoucí z uvedeného termínu nesplnil.

Bezpredmetnou shledal žalovaný i námitku, týkající se požadavku na provedení kontroly dálkoměru, kterým byly měřeny vzdálenosti s odůvodněním, že nebyla vznesena při venkovním šetření dne 12. 10. 2009. Námitku, že lesní cesta „Severní automobilka“ není součástí honitby městských lesů, vyřídil žalovaný odkazem na tvrzení prvoinstančního správního orgánu, který uvedl, že „pozemková parcela p.č. 570/2 v k.ú. Běleč n. O. není zařazena do společenstevní honitby Běleč nad Orlicí.“ Poté bez dalšího konstatoval, že dává za pravdu Magistrátu města Hradec Králové, že uvedená cesta je součástí honitby Městských lesů Hradec Králové.

Dále žalovaný zmínil místní šetření konané prvoinstančním správním orgánem dne 23. 6. 2011 s tím, že bylo provedeno za účelem posouzení stavu věci. Kdyby v té době byla předmětná myslivecká zařízení přemístěna do zákonem stanovené vzdálenosti, bylo by zřejmě přistoupeno ke snížení pokuty. Rovněž další odvolací námitky (nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, provedení kontrolního šetření dne 23. 6. 2011 bez účasti žalobce, sponzorské dary při vydávání povolenek k lovu, označení uložené pokuty za likvidační, podjatost oprávněné úřední osoby) shledal žalovaný nedůvodnými.

Žalovaný uzavřel s tím, že myslivecká zařízení žalobce se nachází ve vzdálenosti menší než 200 metrů od sousední honitby, čímž je porušeno ust. § 45 odst. 1 písm. s) zákona o myslivosti, za což může orgán státní správy myslivosti uložit uživateli honitby dle ust. § 64 odst. 3 písm. c) citovaného zákona pokutu až do výše 200.000,--Kč. Navrhoval zamítnutí žaloby.

K tomu třeba předně uvést, že se krajský soud neztotožnil se žalovaným v tom, že žalobce napadl odvoláním pouze výroky o uložení pokuty a náhradě nákladů řízení. Vždyť své odvolání podal proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 1. 7. 2011, č.j. ŽP MMHK/115533/2011/ŽP/Nas, o uložení sankce (viz odvolání bod 1, třetí až šestý řádek) a již jen obecně vzato sankce mohou mít jak povahu peněžní, tak jinou, např. majetkovou či povinnost něco konat apod. Krom toho je výrok III., jímž bylo žalobci uloženo odstranění předmětných mysliveckých zařízení, uvozen na počátku výrokové části rozhodnutí ustanovením § 64 zákona o myslivosti, mající název „Pokuty“. Ve vlastním výroku III. žalovaného rozhodnutí již není uvedeno žádné právní ustanovení, o které by se měl tento výrok opírat. Pro adresáta takového rozhodnutí to pak musí být zcela logicky právě zmíněné ustanovení § 64 zákona o myslivosti, podle něhož se ukládají pokuty. Krom toho celý dosavadní průběh správního řízení svědčí o jediném. O maximální snaze žalobce obhájit existenci kazatelny, a to nejen z obavy možného finančního postihu pokutou, ale zároveň i ve směru jejího faktického zachování na daném místě. Pro oddělování těchto dvou stránek téže věci proto nespátňuje krajský soud ani z tohoto důvodu ve spisu oporu. Navíc žalobce nespecifikoval výroky rozhodnutí čísl. I a II, jak to učinil

žalovaný ve svém rozhodnutí, nýbrž napadl odvoláním rozhodnutí jako celek. O tom nemá krajský soud sebemenších pochyb.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu je odvolací orgán povinen přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Již jen tím, že se žalovaný výše uvedeným způsobem vyhnul v odvolacím řízení přezkoumání výroku III. prvoinstančního rozhodnutí, zatížil žalované rozhodnutí vážnou procesní vadou, pro kterou je nebylo možno ponechat. A pokud by se jí nedopustil, musel by zjistit, že podle § 64 zákona o myslivosti lze ukládat pokuty pouze v peněžní formě, nikoliv povinnosti další, jako se tomu stalo v dané věci. Rovněž z toho důvodu jsou žalované a jemu předcházející prvoinstanční rozhodnutí nezákonná.

Podle I. výroku prvoinstančního rozhodnutí byla žalobci (HS – Běleč nad Orlicí, honební společenstvo) uložena pokuta za to, že v porostní skupině 210 C10 vybudovalo a umístilo po roce 2003 myslivecké zařízení (kazatelnu) ve vzdálenosti 192 m od hranice sousední honitby, a to bez předchozího souhlasu vlastníka honebního pozemku. Dále vybudovalo a umístilo po roce 2003 na pozemku p.č. 68/1 v katastrálním území Štěnkov, který je ve vlastnictví K. C. M., porostní skupině 2 C10, bez předchozího souhlasu tohoto vlastníka honebního pozemku, myslivecké zařízení (posed) ve vzdálenosti 185 m a krmeliště ve vzdálenosti 150 m od hranice sousední honitby. Tímto svým jednáním se dopustilo podle prvoinstančního správního orgánu správních deliktů ve smyslu ustanovení § 9 odst. 2 (vybudováno myslivecké zařízení bez souhlasu vlastníka honebního pozemku) a § 45 odst. 1 písm. s) (vybudování mysliveckých zařízení do vzdálenosti 200 m od hranice sousední honitby a příkrmování zvěře ve vzdálenosti do 200 m od hranice sousední honitby) zákona o myslivosti. Výše uvedené správní delikty byly zdokumentovány při venkovním šetření dne 12. 10. 2009. Žalovaný se s těmito závěry ztotožnil.

Pokud jde o umístění kazatelny, byla pro rozhodnutí ve věci rozhodující její vzdálenost od hranice sousední honitby. Správní orgány zúčastněné na řízení vycházely na základě zjištění ze dne 12. 10. 2009 ze vzdálenosti 192 m, z čehož dovozovaly porušení § 45 odst. 1 písm. s) zákona o myslivosti. Z této vzdálenosti vycházely po dobu celého správního řízení, byť byla žalobcem rozporována. Odůvodňovaly to tím, že tyto námitky nebyly vzneseny při venkovním šetření dne 12. 10. 2009. Tato skutečnost ale nemohla být pro rozhodnutí ve věci relevantním podkladem. Jednak proto, že se jednání dne 12. 10. 2009 neuskutečnilo ve věci, kde neplatí zásada koncentrace řízení, tedy kdy je omezena možnost uplatňovat námitky na dobu do skončení ústního jednání ve věci. A pokud žalovaný vyvozoval tento princip omezeného uplatňování námitek účastníky řízení z ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu, mýlil se. Citované ustanovení se totiž týká výlučně námitek, jimiž může účastník řízení uplatňovat podjatost úřední osoby. Právě k těmto námitkám se nepřihlíží, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu je neuplatnil. Na řízení o správním deliktu toto ustanovení nedopadá. Ostatně i z § 14 odst. 2 správního řádu si žalovaný vybral jen to, co se mu

hodilo. Vůbec se totiž nezabýval předpoklady jeho užití, tedy prokazatelnou vědomostí a otázkou včasnosti uplatnění námitky (...bez zbytečného odkladu...).

Dále si měly orgány státní správy zúčastněné na řízení uvědomit, že se na řízení v daných věcech vztahuje v souladu s § 65 zákona o myslivosti správní řád, podle jehož § 3 „...postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti,...“. Rovněž podle § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Jinými slovy, co podezřelý v řízení o správním deliktu vypovídá, je pro rozhodnutí o něm v podstatě nerozhodné. Správní orgán si musí v průběhu důkazního řízení zjistit sám všechny rozhodující skutečnosti a důkazy. Toto ustanovení je plně souladné s existující judikaturou, která dovodila, že pro správní trestání platí obdobné principy jako pro soudní trestání a že je tak třeba v těchto řízeních analogicky aplikovat pravidla trestního práva. Správní orgán je tak povinen zjistit skutkový stav bez ohledu na to, jak se osoba podezřelá ze spáchání správního deliktu k řízení staví, tedy i proti její vůli např. dojít k závěru, že se předmětného deliktního jednání nedopustila.

V důsledku výše uvedeného správní orgány nejen že nemohly zjistit řádný skutkový stav věci, ale nedostály ani požadavku § 68 odst. 3 správního řádu, podle něhož je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí mimo jiné uvést, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřeními k podkladům rozhodnutí. S námitkami směřujícími proti výsledkům měření vzdálenosti kazatelny od hranice sousední honitby se správní orgány fakticky nevypořádaly vůbec, neboť při odkazu na protokol z venkovního šetření ze dne 12. 10. 2009 vycházely z mylné teze, že tak činit nemusí. Neodpovídá přitom skutečnosti, že by při něm zástupci žalobce s naměřenými vzdálenostmi souhlasili. Vždyť poté, co byla v protokolu pod body 1 až 4 zaznamenána správním orgánem učiněná zjištění (včetně naměřených vzdáleností), zástupci žalobce uvedli, že: „S výše uvedeným zápisem nesouhlasíme a podáváme námitku podjatosti komise státní správy a městských lesů, a to pro neobjektivnost zjištěného současného stavu.“ Krom toho v tu chvíli již nebyl prostor pro další úkony do doby rozhodnutí o námitce podjatosti, neboť se nejednalo o úkony, které by nesnesly odkladu. A vůbec ne již zjišťování otázek kolem výsledků měření od pracovníka Městských lesů Hradec Králové Ing. R. H. (o tom ještě dále). Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že této námitce nakonec nebylo vyhověno.

Přestože rozhodnutí o správním deliktu vychází ze vzdálenosti kazatelny od hranice sousední honitby 192 m, ve vyjádření k žalobě již žalovaný zcela vážně uvažuje o vzdálenosti 197,22 m (s ohledem na výše zmíněný protokol o zaměření), a to ještě bere v úvahu situování přistaveného žebříku. Navíc se přitom nevypořádal s námitkou týkající se situování hranice honitby dle veřejné vyhlášky Magistrátu města Hradec Králové ze dne 22. 1. 2008, čj. 95778/07/ŽP MMHK/10865/2008/NaS, ve vztahu k lesní cestě zvané „Automobilka Severní“. Žalovaný se totiž v tomto směru pouze odvolal na tvrzení prvoinstančního správní orgánu, žádný důkaz o tom, z něhož by se dala tato okolnost zjistit, však ve správním spisu není.

V těchto souvislostech, umístění kazatelny při zákonem požadované 200 m vzdálenosti od hranice sousední honitby, se krajský soud nemůže nevyjádřit zároveň k materiální stránce správních deliktů. Kategorie správních deliktů je totiž ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva kategorií trestního práva v širším slova smyslu, tudíž se pro všechny správní delikty, nejen přestupky, uplatní povinnost správního orgánu zkoumat vedle naplnění formálních znaků správního deliktu, také to, zda jednání vykazuje patřičný stupeň společenské škodlivosti, tudíž materiální stránku správního deliktu.

V dané věci se jedná o pokutu za správní delikt právnické osoby, související s porušením §§ 9 odst. 2 a 45 odst. 1 písm. s) zákona o myslivosti, který neobsahuje vymezení tzv. materiálního korektivu, jako je tomu např. v zákoně č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění, v jehož § 2 odst. 1 je tento korektiv vyjádřen slovy „...jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti“. Přesto je třeba vždy zkoumat materiální stránku i takovýchto správních deliktů, neboť jinak by mohlo docházet k tomu, že by za správní delikty byli postihováni ti, kteří se jich dopustili, i v případě, že by jejich jednání postrádalo znak společenské nebezpečnosti. Takže i když není materiální korektiv pro správní delikty v zákoně o myslivosti výslovně stanoven, nebylo by v souladu s jednotnými principy právního řádu, aby nebyl použit. Bez toho by totiž postavení pachatele jiného správního deliktu mohlo být v mnoha ohledech, zejména z hlediska výše sankce, která mu za určitý typ deliktního jednání hrozí, bez věcných důvodů horší, než je tomu u přestupku, či dokonce v některých případech u méně závažného trestného činu, kdy jsou postihována obdobná či společensky nebezpečnější jednání. A proto vykazuje-li jednání sice formální znaky správního deliktu, který ale nedosahuje určitého minimálního stupně nebezpečnosti, (např. určitý regulativ nebyl dodržen v řádu jednotek procent), nelze je označit jako správní delikt. Správním deliktem je tedy pouze jednání, které svojí závažností skutečně porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti.

Ani v tomto směru tak neučinily správní orgány zúčastněné na daném řízení své právní povinnosti ve správním řízení zadost. Omezily se totiž pouze „na čísla“, bez zhodnocení jejich významu ve smyslu materiálního znaku daného správního deliktu. Nepřihlížely dále k tomu, že posed a krmeliště na pozemku p.č. 68/1 byly postaveny v nepovolené vzdálenosti a možná i bez souhlasu vlastníka honebního pozemku již předchůdcem žalobce, a to ještě před platností nového zákona o myslivosti. Dlužno přitom poznamenat, že pokud prvoinstanční správní orgán při postoupení odvolání žalobce žalovanému a žalovaný v napadeném rozhodnutí uváděli, že spolu s účinností nového zákona o myslivosti měla být myslivecká zařízení uvedena do souladu s ním, a to s odkazem na jeho § 69 odst. 1, že se mýlili. Nic takového z uvedeného zákona a citovaných ustanovení neplyne, když § 69 odst. 1 nového zákona o myslivosti zní takto: „Honitby a obory uznané podle dosavadních předpisů zůstávají zachovány; to platí i pro obory o výměře nižší než 50 ha a samostatné bažantnice uznané podle dosavadních předpisů, které se stávají honitbami podle tohoto zákona, i když nedosahují výměry 500 ha. Pokud honitba nebo obora uznaná podle dosavadních předpisů dosahuje zákonné výměry podle tohoto zákona, ale nesplňuje ostatní požadavky na tvorbu

honitby, je osoba, které byla honitba uznána podle dosavadních předpisů, povinna podat do 31. prosince 2002 orgánu státní správy myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu s tímto zákonem, jinak honitba zaniká k 31. březnu 2003.“ Z jeho textu je zřejmé, že upravuje rámcové požadavky související s existencí honiteb, nic jiného. Rozhodně však nový zákon o myslivosti nezakládal žalobci povinnost odstranit myslivecká zařízení, která nezřídil, přičemž otázka jejich využívání je již věc jiná. Na případné odstranění nedostatků plynoucích následně z nového zákona o myslivosti, lze pak využít ustanovení jeho § 61, který upravuje dozor v myslivosti. Podle jeho odstavce třetího orgány státní správy myslivosti ukládají rozhodnutím opatření k odstranění zjištěných nedostatků a opatření ke zlepšení.

Jak je pak z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí zřejmé, základními podklady, o něž se opíralo, je protokol z venkovního šetření ze dne 12. 10. 2009 a dále zápis z venkovního šetření ze dne 23. 6. 2011, jehož se kromě oprávněné úřední osoby zúčastnil i pracovník Městských lesů Hradec Králové, a.s.. Obě tyto listiny jsou součástí správního spisu. Namítal-li proto žalobce zkrácení svých procesních práv v důsledku toho, že k venkovnímu šetření konanému dne 23. 6. 2011 nebyl přizván, v důsledku toho se jej nemohl účastnit a nemohl se tak k věci vyjádřit, což mělo vliv i na zjištění skutkového stavu věci, třeba mu přisvědčit. Vždyť zjištěními při něm učiněnými (neodstranění kazatelný, posedu a zásyp v krmelišti) byl odůvodňován správní delikt a výše uložené pokuty. Žalobci nebyla nadto dána možnost vyjádřit se následně nejen k nim, ale v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu ani k dalším podkladům před vydáním rozhodnutí. Ostatně ono by nebylo vlastně ani k čemu se vyjadřovat, neboť v dané věci řádné důkazní řízení neproběhlo. Důkazní řízení totiž nespočívá v pouhém shromažďování vyjádření, informací, stanovisek atd., dokazování je proces vedený způsobem správním řádem stanoveným. Důkaz listinou se provede tak, že se obvykle při ústním jednání přečte nebo sdělí její obsah, o čemž sepíše správní orgán protokol (viz § 18 odst. 1 správního řádu). Protokol se sepisuje rovněž při provádění důkazu svědeckou výpovědí, přičemž k tomu, aby se o takový důkaz jednalo, musí být splněna řada podmínek, včetně poučení svědka o jeho povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet a o právních důsledcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi. Obsah správního spisu těmito standardním postupům vůbec nekoresponduje, neobsahuje listiny, z nichž by byl průběh důkazního řízení v intencích správního řádu patrný. Zvláště zarážející je pak skutečnost, že prvoinstanční správní orgán prováděl „důkazy“ v součinnosti s osobami mimo řízení a mimo správní orgán a to dokonce s jejich prostředky (viz účast F. F. z Městských lesů Hradec Králové při venkovním šetření dne 23. 6. 2011 či měření vzdáleností laserovým dálkoměrem). Přitom provádět důkazy může jedině správní orgán.

Na základě výše uvedeného tak musel krajský soud uzavřít, že žalované rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nedostatečně zjištěný skutkový stav věci v důsledku vad dokazování) a že v řízení, jehož výsledkem rozhodnutí byla, došlo k takovým porušením ustanovení o řízení před správním orgánem (zejména chybně vymezen předmět odvolacího řízení, nevypořádání se

s námitkami žalobce, nezkoumání materiální stránky správního deliktu, nedostatky důkazního řízení, nedání možnosti žalobci vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům), že nezbylo, než žalované rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s.ř.s. zrušit a věc žalovanému na základě § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátit k dalšímu řízení. Protože týmiž vadami trpělo i prvoinstanční správní rozhodnutí, zrušil krajský soud podle § 78 odst. 3 s.ř.s. i toto rozhodnutí. V dalším řízení se budou správní orgány, jichž se tento rozsudek týká, řídit právním názorem v něm krajským soudem vyjádřeným (viz § 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle tohoto ustanovení má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, když jím žalovaná rozhodnutí byla zrušena, a proto má právo na náhradu nákladů vzniklých mu v souvislosti s podáním žaloby. Ty sestávají z náhrady za zaplacené soudní poplatky ve výši 3.000,--Kč ze žaloby a 1.000,--Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby, jemuž bylo vyhověno, odměny advokáta za dva úkony právní služby při zastupování po 2.100,--Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ a § 9 odst. 3 písm.f/ ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a náhrady jeho hotových výdajů za dva úkony po 300,--Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Náhrada nákladů řízení celkem tak činí 8.800,--Kč.

Náklady řízení je žalovaný povinen zaplatit podle výroku II. tohoto rozsudku zástupci žalobce, neboť je advokátem (viz § 64 s.ř.s. a § 149 odst. 1).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 27. listopadu 2012

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu